

Sen Nabukadnesara

Historia napisana z wyprzedzeniem

„(...) Miał Nebukadnesar sen, tak iż jego duch był zaniepokojony i sen go odszedł” – Dan. 2:1.

Mimo że poprzez sny Bóg komunikował się z ludźmi, są one rzadko spotykane w Piśmie Świętym. Bóg dawał sny wiernym mężom, takim jak Jakub i Józef, ale również takim, którzy nie mieli z nim związku, jak Abimelech (Faraon Egiptu) i król Babilonu. „Babilończycy pokładali takie zaufanie w snach, że w przeddzień podejmowania ważnych decyzji spali w świątyniach z nadzieją na radę” (Harper’s Bible Dictionary).

Król Nebukadnesar oczekiwał, że mędrcy poznają jego sen, zanim jeszcze im o nim opowiedział oraz że mu go wytłumaczą. W przeciwnym razie mieli ponieść śmierć. Powiedział: „Rzecz ta odeszła ode mnie” (Przekład Biblii Króla Jakuba), co wskazuje, że zapomniał swego snu. Inne przekłady oddają ten fragment w następujący sposób: „Mój wyrok jest wydany” (Dan. 2:5). Jeżeli zapomniał sen, każda odpowiedź mędrców byłaby w tym wypadku dobra. Być może wystawiał mędrców na próbę, żeby sprawdzić ich mądrość i lojalność. Wyjaśnienie snu bez wcześniejszego poznania jego treści stanowiłoby dowód na posiadanie istnie nadprzyrodzonych mocy. Wydaje się, że król pomyślał, że jeżeli sen nie zostanie szybko wyjaśniony, zdąży się spełnić. Królowi przyśnił się ogromny posąg człowieka z głową ze złota, popiersiem i ramionami ze srebra, brzuchem i biodrami z miedzi, goleniami z żelaza i nogami po części z żelaza, po części z gliny. Nagle kamień spadający z góry uderzył w posąg, w jego słaby fundament i cały posąg rozpadł się i rozsypał. Następnie, kamień który uderzył w posąg stał się wielką górą i wypełnił całą ziemię.

Nawet w normalnych okolicznościach trudno byłoby wytłumaczyć ten sen, ale Bóg wyjawiał Danielowi jego znaczenie. Daniel powiedział:

„Jest jednak Bóg na niebie, który objawia tajemnice i wyjawia królowi Nebukadnesarowi, co się stanie w przyszłych dniach (...)” (Dan. 2:28).

Nebukadnesar był głową ze złota (Dan. 2:38), a

„Bóg niebios dał królestwo, moc i siłę, i chwałę”

(Dan. 2:37).

Mimo że sam Nabukadnesar znalazł się w śnie proroczym, Daniel powiedział: „Ale po tobie powstanie inne królestwo, słabsze niż twoje, a potem trzecie królestwo z miedzi, które opanuje całą ziemię” (Dan. 2:39). Wypowiedź ta tłumaczy, że narody władające Izraelem oraz większą częścią świata, były przedmiotem tego proroctwa. Złoto przedstawiało w tej ilustracji Babilon.

Jedna głowa wskazuje na zwartość i jedność imperium babilońskiego. Miało ono jednego władcę. Historycznie znane jest ze sztuki, nauki i wiszących ogrodów, jednego z siedmiu cudów starożytnego świata. Babilon nazywany był złotym miastem.

Medowie i Persowie

Królestwo, które miało wyprzeć Babilon określone zostało w ten sposób:

„twoje królestwo będzie podzielone i oddane Medom i Persom” (Dan. 5:28).

„Tej samej nocy został zabity Belsazar, król chaldejski. A Dariusz Medyjczyk objął królestwo (...)” (Dan. 5:30,31).

Anioł Gabriel również widział to kolejne królestwo, gdy powiedział Danielowi:

„Baran z dwoma rogami, którego widziałeś, oznacza królów Medii i Persji” (Dan. 8:20).

Królestwo to było opisane we śnie jako pierś i ramiona ze srebra. Dwoje ramion przedstawia dwie części królestwa Medopersji. W zapisie Dan. 8:3 królestwo zilustrowane jest przez dwa rogi, jeden dłuższy od drugiego, co przedstawiało Medów jako silniejszych od Persów.

Ta część posągu była ze srebra, metalu mniej szlachetnego od złota. Podczas gdy Medowie i Persowie rządili silną ręką, Babilończycy byli znani z zamiłowania do nauki i astronomii, czego Persowie nigdy nie osiągnęli. Jedni od drugich w znacznym stopniu odstawali. Różnili się również w kwestiach zabytków, bogactwa i luk suzu, mimo że mieli większe ambicje od swoich poprzedników. Władca tego królestwa nie mógł robić wszystkiego po swojemu, ponieważ odpowiadał przed innymi

przywódcami. Późniejsi królowie perscy utracili nawet z czasem majestat i bogactwo przodków, Persowie nie byli również tak zjednoczeni jak Babilończycy. Być może był to jeden z powodów, dla którego tak szybko zostali pokonani przez Grecję pod przywództwem Aleksandra Wielkiego. Innym powodem może być również perski zwyczaj korzystania z podbitych armii w toczeniu dalekich wojen. Po pierwszej większej porażce, mógł zaistnieć efekt domina.

Grecja

Daniel powiedział, że będzie

„(...) potem trzecie królestwo z miedzi, które opanuje całą ziemię” (Dan. 2:39).

Anioł Gabriel powiedział, że tym królestwem będzie Grecja (Dan. 8:21). Aleksander Wielki podbił prawie takie samo terytorium jak Medowie i Persowie. Pod rządami Aleksandra powstało jedno królestwo; po jego śmierci zostało podzielone pomiędzy czterech jego generałów.

W czasach kiedy żył Daniel, Grecy żyli w kilku odizolowanych od siebie plemionach, które nie były jeszcze połączone w jeden naród. Nazwa trzeciego imperium mogła być zatem poznana wyłącznie pod wpływem duchowego natchnienia. Hebrajskie słowo zarejestrowane przez Stronga pod nr 3125, „yavaniy”, pochodzi z określenia Yavan lub Javan (Strong #3120). Plemię Javan to Jończycy, protoplaści Greków. Czasami tłumacze aktualizują nazwę kraju, aby współczesnym czytelnikom było łatwiej zrozumieć. Na przykład, większość tłumaczy Joela 3:6 wspomina Greków na długo przed tym kiedy faktycznie byli tak nazywani.

Ciekawe, że w Hebrajskim Leksykonie Stronga, to słowo po hebrajsku prawdopodobnie odpowiada wyrażeniu #3196 Stronga, które zostało przetłumaczone jako „wino” lub „pijak” (wina). Uosobienie Grecji z „brzuchem” posągu trafnie oddaje skłonność Aleksandra Wielkiego do luksusu i pijaństwa oraz pragnień cielesnych. Brzuch i biodra wykonane były z miedzi (Strong #5174, zwykle miedź tłumaczona była jako brąz – stop miedzi z cyną), metal gorszego gatunku niż złoto i srebro. Biodra mogą odnosić się do dwóch jego głównych następców, Seleucydów i Lagidajczyków, królów syryjskich i egipskich. Aleksander nakazał, aby być tytułowanym królem świata, w prorocztwie natomiast zostało napisane, że „(...) opanuje całą ziemię” (Dan. 2:39). To samo królestwo zostało przedstawione w obrazie kozła z rogiem pomiędzy oczami. Kiedy róg wyrósł, został odcięty, co wskazuje na to, jak Aleksander Wielki został odcięty w swych najlepszych latach, w wieku 33 lat. Brąz jest silnym metalem, ale nie może być wykorzystywany do spajania innych metali, jak żela-

zo, które było najsilniejszym z metali w tym obrazie.

Czwarta bestia

Daniel nie nazwał królestwa, które miało nastąpić po Grecji, ale podał wskazówki mogące pomóc je określić. W rozdziale siódmym prorok powiedział: „Wtedy zapragnąłem dowiedzieć się prawdy o czwartym zwierzęciu, które było inne niż wszystkie inne, straszne nad miarę, z żelaznymi zębami i miedzianymi pazurami, pożerało i miażdżyło, a to co pozostało, deptało nogami” (Dan. 7:19). Żelazny oznacza siłę, większą niż poprzednicy. Żelazo wykorzystywane jest do wytwarzania młotów i kowadeł. W dziewiątym rozdziale prorocztwa Daniela napisane jest, że Mesjasz zostanie odcięty, a Jeruzalem zniszczone (Dan. 9:24-27). Władza była wówczas w rękach Rzymian. W niecałe sto lat po śmierci Aleksandra Wielkiego, wszystkie podległe mu krainy przeszły pod zwierzchnictwo Rzymu, kolejnego wielkiego mocarstwa mającego władzę nad narodem Izraela. Imperium Rzymskie miażdżyło i deptało swoich wrogów. Narody, które podbijał Rzym przestawały być wrogami i stawały się poddane. Nadrzędnym celem Rzymu było zdobywanie, plądrowanie i panowanie nad innymi narodami. Podobnie jak dwa ramiona przedstawiały wschodnią i zachodnią część imperium Medopersji, tak golenie przedstawiają wschodnią (Bizancjum i Konstantynopol) i zachodnią (z Rzymem jako stolicą) część Imperium Rzymskiego; nogi (stopy) przedstawiały ostateczny podział władzy pomiędzy dziesięć królestw.

Nogi i palce z gliny

Dalej zostało napisane:

„A że widziałeś nogi i palce po części z gliny, a po części z żelaza, znaczy, że królestwo będzie rozdzielone, lecz będzie miało coś z trwałości żelaza, jak widziałeś żelazo zmieszane z ziemią gliniastą” (Dan. 2:41).

Ostatnie imperium zostało przedstawione jako mieszanka żelaza i gliny, co wskazuje na słabość i rozpad. Gлина jest imitacją kamienia. Daniel nazwał kamień, który uderzył w posąg królestwem, które nigdy nie będzie zniszczone (Dan. 2:44). Kamieniem tym jest Królestwo Chrystusowe. Imitacja kamienia przedstawia imitację królestwa lub imperium, które miało sobie przypisywać tytuł Królestwa Chrystusowego.

Żelazo przedstawia sposób, w jaki to królestwo pokazane w „stopach” wyodrębni się z Imperium Rzymskiego. Było ono zmieszane z gliną, imitacją królestwa. W efekcie było to połączenie państwa i kościoła. Ponieważ glina jest miękka gdy wilgotna, ale krucha gdy wyschnie, śmiałe żądania tego „królestwa” były słabe.

Historycznie, Imperium Rzymskie przekształciło się w Święte Cesarstwo Rzymskie. Podczas gdy poszczególne części usiłowały utrzymać jedność, według proroctwa „(...) mieszają się z sobą, lecz jeden nie będzie się trzymał drugiego, tak jak żelazo nie może się mieszać z gliną” (Dan. 2:43). Więzy małżeńskie pomiędzy królewskimi rodami Europy składającymi się na „cesarstwo” miały za zadanie zachować władzę królów i ich związek z Rzymem, lecz w ostatecznym rozrachunku wywołały bunt przeciwko ich koncepcji „władzy z nadania Boskiego”. Był to rzeczywiście chwiejny fundament.

Proroctwo w końcu wprowadza nas w okres Królestwa Chrystusowego, gdy

„Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone, a królestwo to nie przejdzie na inny lud; zniszczy i usunie wszystkie owe królestwa, lecz samo ostoi się na wieki” (Dan. 2:44).

Daniel 7

W 7 rozdziale proroctwa Daniel, te cztery imperia pojawiają się ponownie, lecz pod symbolem zwierząt: lwa, niedźwiedzia, pantery i „straszego zwierzęcia”. W poprzednich rozdziałach, prorok Daniel dokonywał wykładni snów innych ludzi. Tutaj, sam miał sen a interpretacji dokonał zesłany anioł. Powiedział, że „owe wielkie cztery zwierzęta, to czterej królowie, którzy powstaną na ziemi” (Dan. 7:17). Są to imperia ogólnoświatowe widziane z perspektywy Daniela. W tym śnie, cztery zwierzęta wychodzą z morza. Pierwszym był lew. Babilończycy chętnie wykorzystywali w swej sztuce motyw uskrzydłonego lwa jako symbol własnego narodu. Nebukadnesar w zapisie Jer. 4:7 scharakteryzowany jest jako lew. Skrzydła zostały wyrwane i lew stanął na nogach jak człowiek. Wskazuje to na jego upokorzenie i uznanie prawdziwego Boga na wysokości, po tym, jak na siedem lat stał się zwierzęciem, ponieważ „dano mu ludzkie serce” (Dan. 7:4). Kolejnym zwierzęciem był niedźwiedź, który był podniesiony jedną stroną, a w paszczy jego tkwiły trzy żebra. Imperium tym była Medo – Persia, straszna jak sam niedźwiedź. Była ona podniesiona po jednej stronie, co jest cechą podobną do jednego rogu, który był wyższy nad inne w poprzednim śnie. Izaak Newton sugerował, że trzy żebra przedstawiały trzy kraje, które Medo – Persia podbiła na swej drodze do władzy: Babilon, Lidia i Egipt.

Trzecim zwierzęciem była pantera, która miała cztery skrzydła jak ptak i cztery głowy, a dana jej była władza (Dan. 7:6). Lew miał dwa skrzydła, zaś to zwierzę miało ich cztery. Pantera jest znana ze swej szybkości, co wskazuje, że Grecja była szybsza niż Persja, krocząc od jednego zwycięstwa do drugiego pod wodzą Aleksan-

dra Wielkiego. Cztery głowy wskazują na cztery królestwa na jakie imperium greckie rozpadło się po śmierci Aleksandra.

Ostatnie zwierzę było „straszne i groźne”. Podobnie jak w symbolicznie nogi i palców z żelaza opisanych w poprzednim śnie, zwierzę to miało „żelazne zęby” i dziesięć rogów. Proroctwo Zachariasza 1:19 definiuje cztery rogi jako cztery królestwa, które miały zniszczyć i rozproszyć naród Żydowski. Dziesięć rogów miało powstać z tego zwierzęcia – z imperium rzymskiego.

Ścięte drzewo

„Ja, Nebukadnesar, żyłem spokojnie w moim domu i szczęśliwie w moim pałacu. (...) I przyszli wróżbici, czarownicy, Chaldejczycy i astrologowie, i opowiedziałem im sen; lecz nie podali mi jego wykładu. W końcu przyszedł do mnie Daniel, który ma na imię Baltazar według imienia mojego boga, w którym jest duch świętych bogów; jemu opowiedziałem sen” (Dan. 4:1-5).

Król zobaczył duże drzewo pełne owoców i pokarmu dla wszystkich. Było ono bardzo wysokie i rozłożyste, aż przyszedł anioł z nieba, ściął je, rozsypał jego owoce i obciął jego gałęzie. Pień miał być ujęty w obręcze miedziane i żelazne. Następnie symbolika w śnie zmienia się, a w miejsce drzewa wstępuje człowiek:

„Jego ludzkie serce niech się odmieni, niech mu będzie dane serce zwierzęce! I niech przejdzie nad nim siedem wieków!” (Dan. 4:13).

Sen ten został zapisany w języku babilońskim a nie hebrajskim i musiał mieć miejsce pod koniec panowania Nebukadnesara, ponieważ jest to ostatnia wzmianka o tym królu. Sen ten był tak przerażający dla Daniela, że musiał przez godzinę ochłonać zanim podjął się jego interpretacji. Daniel przekazał królowi złe nowiny: „Wypędzą cię spośród ludzi, mieszkać będziesz ze zwierzętami polnymi i jak bydło trawą karmić cię będą; będzie cię zraszać rosa niebieska, siedem wieków przejdzie nad tobą, aż poznasz, że Najwyższy ma władzę nad królestwem ludzkim i że daje je temu, komu chce” (Dan. 4:22).

Bóg miał ukarać króla i sprawić, że będzie żył i mieszkał jak zwierzę przez siedem lat, aż zobaczy, co daje mu Jehowa. Po tym czasie, jego zmysły miały do niego wrócić: „W tym właśnie czasie powrócił mi rozum i dostojność i powróciła mi moja okazałość na chwałę mojego królestwa; moi doradcy i moi dostojnicy szukali mnie i znowu przywrócono mi do godności królewskiej i dano mi jeszcze większą władzę. Teraz ja, Nebukadnesar, chwałę, wywyższam i wysławiam Króla Niebios, gdyż wszystkie jego dzieła są prawdą i jego ścieżki sprawiedliwością. Tych zaś, którzy pysnie

postępują, może poniżyć” (Dan. 4:33-34).

W porównaniu do innych snów i prorocत्व z księgi Daniela, chociaż ten sen wydaje się być prostym, to jednak coś się za nim kryje. Jako władca nad królestwem, Babilonu, Nebukadnesar stał się zwierzęciem na „siedem wieków”, tak jak cztery narody opisane w 7 rozdziale zachowywały się jak zwierzęta i panowały nad Izraelem i światem. We śnie Nebukadnesara narody te wydawały się majestatyczne, Daniel widział je jako zwierzęta.

Zgodnie z treścią snu, pień drzewa z korzeniami miał być pozostawiony w ziemi, ściśnięty obręczami z żelaza i miedzi (Dan. 4:20), co miało zapobiec jego wzrostowi na „siedem wieków” („siedem czasów”, przekład Net Bible). Sugeruje to, że i sam Izrael miał być ograniczony na ten sam okres czasu, jak gdyby dla ochrony i zapewnienia późniejszego kwitnienia. Te same metale wspomniane są prorocत्वie Izajasza w kontekście Cyrusa, króla, który podbił Babilon: „Tak rzekł Pan do swojego pomazańca Cyrusa, którego ująłem za jego prawicę, aby przed nim zdeptać narody i odpiąć pas na biodrach królów, aby przed nim otworzyć podwoje i aby bramy nie były zamknięte: Ja pójdę przed tobą i wyrównam drogi, wysadzę spiżowe wrota i rozbiję żelazne zawory. I dam ci schowane w mroku skarby i ukryte kosztowności, abys poznał, że Ja jestem Pan, który cię wołam po imieniu, Bóg Izraela, przez wzgląd na mojego sługę Jakuba i Izraela, mojego wybrańca, wołam cię po imieniu, nadałem ci zaszczytne imię, chociaż mnie nie znałeś” (Izaj. 45:1-4). Bóg użył Cyrusa aby wyzwolić Izraelitów z więzów niewoli, niszcząc naród babiloński, który ciemnił ich przez lata.

Wielu z tych, którzy wątpi w natchnienie Pisma Świętego twierdzi, że opis prorocтва Daniela jest zbyt precyzyjny, co jakoby ma dowodzić, że z pewnością księga ta musiała zostać napisana po wydarzeniach, jakie opisuje. Jednakże dowody związane z datowaniem prorocтва Daniela, w tym język w jakim została napisana, wskazuje, że pochodzi ona z okresu babilońskiego. Jej prorocत्व są mocnym dowodem natchnienia Pisma Świętego oraz tego, że wydarzenia światowej historii zostały opisane z wieloletnim wyprzedzeniem^[1].

Siedem czasów

Wydarzenia opisane jako „siedem czasów” (polskie tłumaczenia posługują się zwykle sformułowaniem „siedmiokrotny”, przyp. tłum.), wskazane w 26 rozdziale 3 Księgi Mojżeszowej, są równie precyzyjne jeżeli chodzi o opis losów Izraela. Sformułowanie „siedem czasów” jest użyte cztery razy w prorocत्वie Daniela (4:16,23,25,32), oraz cztery raz w 3 Księdze Mojżeszowej (26:18,21,24,28). Żelazo i brąz (spiż) jest wspomniane w obu tych zapisach jako siły nacisku, które miały ograniczać Izraela: „Złamię wyniosłą pychę waszą i

uczynię wasze niebo jak z żelaza, a ziemię waszą jak ze spiżu” (3 Moj. 26:19). Oto siedem głównych tematów jakie podejmuje 3 Księga Mojżeszowa w rozdziale 26, każdy z nich ostrzejszy w swej wymowie jako zapowiedź kary:

Posucha i głód (wersety 18 – 20). Te same metale wspomniane są w zapisie Dan. 4 i Izaj. 45 jako symbole sposobów, w jaki Izrael zostanie skłoniony do pokuty i powrotu do Jehowy. Ich celem jest złamanie siły Izraela i wskazanie na siłę potęg, jakie miały na niego należeć. Niebo miało stać się jak żelazo, a ziemia jak brąz (spiż), co wskazuje na klęskę nieurodzaju w ziemi zależnej od deszczu, jako błogosławieństwa od Pana. Jak zostało to wskazane w wersetach 27 – 29, w czasach babilońskich niektórzy z Żydów popadli w praktyki kanibalistyczne (Jer. 52:6, Treńy 4:10).

Wyćpienie bydła przez drapieźniki oraz bezdzietność (werset 22):

„Ześlę na was dzikie zwierzęta, a te pozbawią was dzieci i wyćpią wasze bydło oraz uszczuplą waszą liczbę tak, że wasze drogi opustoszeją”.

Naród miał być obiektem ataków ze strony zwierząt, w wyniku czego miał opustoszeć. Bez wątpienia chodzi tu o te same zwierzęta, co w księdze Daniela.

Wojna, plagi i głód (werset 25). Izrael miał żyć w obawie przed wrogami, którzy mieli zagarnąć jego zbiorę. Wydarzenia ta miały wielokrotnie miejsce w czasach, gdy Izrael nie okazywał Bogu posłuszeństwa; nie inaczej było w przypadku podboju babilońskiego.

Obalenie bałwanów (werset 30). Wydarzenie to zapoczątkowane zostało działalnością króla Jozjasza, ostatniego dobrego króla przed inwazją babilońską (2 Król. 23:25, 2 Kron. 34:5). Jednakże zupełne wypełnienie tego prorocтва zaowocowało zniszczeniem Izraela, gdy ten pograżzył się jeszcze bardziej pod względem duchowym po śmierci tego króla.

Zniszczenie miast (werset 31). Bóg użył w tym celu Nebukadnesara.

Rozproszenie mieszkańców (werset 33). Miało to miejsce za czasów niewoli babilońskiej (Treńy 5:2) oraz w czasie panowania „zwierząt” opisanych w prorocत्वie.

Spustoszenie ziemi (werset 34). Zapowiedź ta stała się faktem gdy lud został uprowadzony w niewolę do Babilonu (2 Kron. 36:21).

Opis 3 Księgi Mojżeszowej wskazuje dodatkowo, że Izrael miał być zaatakowany przez „zwierzęta” i wzięty do niewoli w ramach „siedmiokrotnego” karanja. Nebukadnesar jako przedstawiciel pierwszej z wielu potęg

jaka miała panować nad Izraelem, był ukarany i uczyniony zwierzęciem na „siedem wieków”, co wskazuje na sposób w jaki inne zwierzęta z księgi Daniela miały panować nad Izraelem przez „siedem czasów”. O jak długi okres czasu tutaj chodzi? Nie może to być siedem lat kalendarzowych, ponieważ Izrael przebywał w niewoli babilońskiej przez lat siedemdziesiąt.

2520 lat

Prorok Daniel wspomina o „czasie, dwóch czasach i połowie czasu” (Dan. 7:25, 12:7). W Księdze Objawienia użyte są te same słowa (Obj. 12:14), a następnie powtórzone są jako „1260 dni” (werset 6) oraz „czterdzieści dwa miesiące” (Obj. 11:2, 13:5). Greckie słowo użyte w Księdze Objawienia dla określenia „czasu” („kairos”, Strong #2540) jest również użyte w prorocztwie Daniela 12:7 w przekładzie Septuaginty oraz dla określenia „wieków” w rozdziale 4.

Okres 42 miesiące jest równy 1260 dniom, a zatem każdy z tych miesięcy ma 30 dni. Tym samym, „czas” oznacza 360 dni (dwanaście miesięcy po trzydzieści proroczych „dni” każdy). Jest to prawda w przypadku Nebukadnesara. Był on zwierzęciem przez „siedem wieków” (czasów), siedem lat kalendarzowych. Skoro proroczy „czas” oznacza rok składający się z 360 dni, „siedem wieków” (czasów) wskazuje na okres 2520 dni. Niemal każdy z komentatorów Pisma Świętego definiuje okres siedemdziesięciu tygodni (490 proroczych dni) z 9 rozdziału prorocztwa Daniela jako okres 490 lat, wskazujący na śmierć Jezusa Chrystusa. Niektórzy z proroków otrzymali wprost polecenie stopowania tej metody liczenia czasu. Ezechiel miał leżeć na jednym boku przez czterdzieści dni, w zamian za czterdzieści lat, ponieważ „wyznaczam ci po jednym dniu za każdy rok” (Ezech. 4:6). Pan karał również Izrael przez 40 lat na puszczy w zamian za 40 dni, gdy szpiegowania była Ziemia Obiecana (4 Moj. 14:28,33,34).

Tym samym, „siedem czasów” wskazuje na okres gdy Izraelici byli karani za swe nieposłuszeństwo. Narody

przypominające zwierzęta opisane w tych prorocztwach miały nad nimi panować przez 2520 kalendarzowych lat. Okres ten rozpoczął się za czasów Nebukadnesara, ponieważ to był jego sen. Jego inwazja na Jerozolimę w latach 607 – 606 p.n.e. zaznaczyła chwilę poddania Izraela innym imperiom. Licząc 2520 lat od roku 607 p.n.e. dochodzimy do roku 1914 n.e.

Zgodnie z zapisem 26 rozdziału 3 Księgi Mojżeszowej, jedną z kar miało być rozproszenie Izraelitów i utrata przez nich swej państwowości. Początek tej kary miał miejsce za czasów Nebukadnesara. Pierwsza wojna światowa wybuchła w roku 1914, a w jej wyniku Izrael był w stanie wykonać pierwsze kroki ku odzyskaniu swej państwowości. W dniu 9.12.1917, pod koniec wojny, brytyjski generał Sir Edmund Allenby zdobył Jerozolimę. Brytyjski parlament uznał nadzieje syjonistyczne na odzyskanie ojczyzny, a Deklaracja Balfoura stanowiła wyraz obietnicy wsparcia działań dla ustanowienia państwa żydowskiego. Obietnicę tę Wielka Brytania zrealizowała dopiero po II Wojnie Światowej a Izrael stał się ojczyzną dla Żydów.

Opis prorocztwa Daniela dotyczący każdego z tych czterech imperiów jest nie tylko niezwykle dokładny, ale zawiera również szczegóły dotyczące tych królestw opisane zawczasu w ten sposób, że tylko Bóg mógł o nich wiedzieć.

Obliczenie „siedmiu czasów” w odniesieniu do utraty państwowości przez naród Izraela za czasów pierwszego z tych imperiów, a następnie odtworzenie państwa Izrael po ponad dwóch tysiącach lat rozproszenia po całej ziemi, dostarcza niezbitego dowodu natchnienia Pisma Świętego. Okoliczność ta powinna wzmocnić naszą wiarę w to, że Pan zapewni zbawienie całej ludzkości z chwilą, gdy kamień który miał uderzyć posąg urośnie i wypełni całą ziemię i stanie się królestwem Bożym.

Mezera Jeff

[1] Uwaga od wydawcy: Prorocztwo Daniela zawarte jest w ośmiu zwojach znad Morza Martwego, z czego najstarszy z nich datowany jest na rok 125 p.n.e. [Martin Abegg, Jr., Peter Flint, and Eugene Ulrich, „The Dead Sea Scrolls Bible”; Harper, San Francisco, 1999, str. 482]. Prorocztwo Daniela było również cytowane [4Q174] zarówno przez teksty hebrajskie jak i Septuaginty. Wskazuje to na powstanie tej księgi na długo przed rokiem 165 p.n.e (data panowania Antiocha Epifanesa, do którego wielu ze sceptyków stosuje zapis 11 rozdziału tego prorocztwa).